

Amit az olvasók mondanak Karen Kingsbury könyveiről

„Életemben soha egyetlen regény sem indított meg ennyire.”

Val B.

„Karen Kingsbury könyvei átformálják a világot – olvasónként.”

Lauren W.

„A szó szoros értelmében sosem tudok eleget olvasni Karen Kingsbury regényeiből. Történetei megragadják a szívemet, és el sem engedik a legutolsó oldalig. Írjon gyorsabban, Karen!”

Sharon A.

„Ahányszor kézbe veszek egy új KK-könyvet, két dologban biztos lehetek: szükségem lesz zsebkendőkre, és egy nap alatt elolvasom az egészet.”

Nel L.

„A legjobb szerző az egész országban.”

Mary H.

„Karen könyvei emlékeztetnek arra, hogy Isten valóságos. Szükségem van erre az emlékeztetőre.”

Carrie F.

„Ahányszor csak elolvasok egy könyvet Karentől, azt gondolom: »Eddig ez a legjobb!« Aztán kijön a következő, és azt gondolom: »Nem is, mert ez a legjobb!«”

April B. M.

„A regények felérnek egy mininyaralással, Karenéi pedig a legkedvesebb úti célokat jelentik a számomra.”

Rachel S.

OLYAN,
MINT TE

KAREN
KINGSBURY

1.

Brooke Baxter West úgy hordozta magában a hazugságot huszonkét éven át, mint valami tumort a mellkasában.

Minden reggel eszébe jutott. Úgy élt, úgy szeretett, hogy megpróbált nem gondolni arra, milyen súllyal nehezedik a szívére-lelkére, és hogy időnként még a lélegzetét is szegi. Eddig azonban még soha nem töltötte el ilyen baljós érzéssel ez az időzített bomba: az élete.

Az Amon G. Carter stadionban ültek. Lánya, Maddie most végzett a Texasi Keresztény Egyetemen; eljött a diplomaosztó ideje.

Brooke egy kicsit közelebb húzódott férjéhez, és átkarolta fiatalabbik lányukat, Hayley-t. Brooke apja és mostohaanyja, John és Elaine Baxter is eljöttek. Ahogyan Connor Flanigan is, akivel Maddie már régóta együtt járt.

Mind a hatan egy sorban ültek, és izgatott örömmel töltötte el őket a várva-várt nap. Brooke futó pillantást vetett Connorra; a fiú ragyogó szemét a pálya középső részére szegezte, ahol Maddie ült az osztályával. A srác évek óta szerelmes volt Maddie-be. Már Peterrel is beszélt. Küszöbön állt az eljegyzés. Lehet, hogy megkéri a lánya kezét, amint visszatérnek Bloomingtonba. Talán éppen a Maddie tiszteletére rendezett nagy családi ünnepségen.

Ami holnap este lesz.

Nagyot sóhajtott, és Peter vállára hajtotta a fejét. A tribün túloldalán katonazenekar játszott; a zene alatt egyre-

másra érkeztek a végzős diákok, és helyet foglaltak. A ceremónia kezdetéig még legalább tíz perc volt hátra.

– El tudod hinni? – fordult Brooke a férjéhez. – Mikor nőtt meg így? – Szemével megkereste lányát a tengernyi diák között. Maddie bézs színű magassarkút viselt hófehér nyári ruhájához a sötétkék talár alatt.

– Apránként – felelt Peter, és szemét beárnyékolva szét nézett a pályán. – Minden reggel egyre közelebb került ehhez a naphoz. A pelenkás és copfos napokkal, a házi feladatokkal és randikkal. Az egész túl gyorsan szaladt el. – Peter megfogta Brooke kezét, és egy kicsit kihúzta magát. Szája sarkában egészen halvány mosoly jelent meg. – Büszke vagyok rá. Mindarra, amit elért.

Igaza volt. Jobb, ha Maddie sikereire gondol, és nem a mázsás hazugságra. Maddie táncosként kezdte egyetemi pályafutását. Akkoriban másról se tudott beszélni, csak a Broadway-ről és a New York-i balettről. A második év közepe táján azonban új szenvedély kerítette hatalmába.

Állatokkal akart foglalkozni.

Az iskolai szünetekben önkéntesként dolgozott az emberséges bánásmódot küzdő Humane Society egyesületnél, és heti húsz órát töltött egy helyi állatorvos rendelőjében. Tavaly nyáron az indianapolisi állatkert állattenyésztési részlegén volt gyakornok, most pedig már csak egy telefonhívásra várt a főnöktől egy teljes idejű állással kapcsolatban.

– Jó ötlet volt a csíkos bojt! – szólt oda Brooke apja két székkal arrébb. – Könnyű kiszúrni.

– Az biztos! – Brooke mosolyogva pillantott a lánya felé, akinek a sapkáját fekete-fehér csíkok díszítették. – A hét végére kiderül, hogy megkapta-e az állást.

Hayley bólintott.

– Maddie állatkerti dolgozó. Tudom... már szóltam Jézusnak róla.

Hát persze! Brooke megsimogatta Hayley kezét.

– Nagyon jó testvér vagy, Hayley!

– Igyekszem – mosolygott a lány.

Brooke pillantása megnyugodott másik lányán. Hayley csak néhány évvel volt fiatalabb Maddie-nél; szép, szőke lány volt, aki hároméves korában majdnem vízbe fulladt, így maradandó károsodást szenvedett. A helyi piacon kapott munkát, és volt néhány hasonló nehézségekkel küzdő barátja. Még járt is valakivel. De azért Brooke szívében ott voltak a kérdések.

Vajon Hayley balesete Isten büntetése lett volna? Így fizetett meg neki azért a hazugságért, amely Hayley balesete idején még alig szökkent szárba? Brooke elhessegette a gondolatot, mint mindig. Nevetséges! Ami Hayley-vel történt, az természetesen nem Isten büntetése volt Brooke és Peter számára.

Vagy mégis?

Brooke felsóhajtott. Már el kellett volna mondaniuk. Ennyire egyszerű. Úgy tervezték, elmondják Maddie-nek az igazságot, mielőtt elkezdi az iskolát... aztán megint így tervezték közvetlenül a tizedik születésnapja előtt. De valahogy sosem tűnt megfelelőnek a pillanat. Telt-múlt az idő, és a gimnázium első éve előtti nyár tökéletes lett volna arra, hogy leültesék és elmondják neki a dolgot.

Mégsem került rá sor.

Most Maddie lediplomázik, és még mindig nincs tisztában az igazsággal. Brooke a másik kezét a hasára szorította. Ő és Peter orvosok voltak. Gyerekklinikát vezettek Bloomington központjának közelében. Szinte mindenki másnál inkább tisztában volt azzal, milyen károkat tud okozni a stressz az ember életében.

Egy ilyen hazugság cipelése ténylegesen tumort okozhat. Ezt a tudomány is bebizonyította.

A stadion kezdett megtelni. Brooke megint Peter szemébe nézett. Férje nem a hazugságon gondolkodik. Ma, ebben az ünnepi pillanatban nem. Egyáltalán fel sem merül benne, vagy legalábbis nem látszik rajta. Peter arckifejezése ellágyult.

– Ha pislogok, szinte látom, amikor először a karunkban tartottuk aznap a kórházban.

– Mmmm. – Brooke bólintott. Maddie-vel húsz órán át vajúdott. De amikor először a karjába vehette, minden fájdalmas percet elfelejtett. Oldalra hajtotta fejét, szemét továbbra sem vette le a férjéről. – Örökre a szívemben marad.

Brooke pillantása a távolba révedt. Akármit mondott is a szája, ilyenkor – a mérföldkövek és jelentős pillanatok idején – alig tudott bármi másra gondolni a hazugságon kívül. Nem úgy, mint Peter. Ő mintha minden másra összpontosított volna. Brooke sosem akarta elrontani a hangulatot. De hogyan beszélhetne az igazságról Maddie-nek, ha még Peterrel sem tud beszélni róla?

Egyszer-egyszer előfordult, hogy egy hullámhosszra kerültek. Fogmosás közben, lefekvéshez készülődve feljött a téma. Mikor mondják el neki? Hogyan közöljék vele a hírt? Ilyenkor mindig megegyeztek, hogy majd a következő hétvégén vagy következő téli szünetben elmondják.

Amikor azonban eljött az ideje, nem akarták elrontani Maddie örömét.

Brooke visszapergette az éveket. Egy ehhez hasonló napon kezdődött az egész. Brooke öccse, Luke éppen akkor végzett az Indianai Egyetemen, és Brooke Peter és a családja társaságában a lelátón ült, amikor odalépett hozzájuk Chad Daniels, egyik orvostársuk és barátjuk.

– Válthatunk pár szót? – Chad az orvosi egyetem óta jó barátságban volt Peterrel. Apjával egy meddőségi klinikát vezetett a városban. Aznap Chad arcán nagyon komoly kifeje-

zés ült. Brooke és Peter ezért elnézést kértek a család többi tagjától, és néhány sorral hátrébb leültek Chaddel a stadion egyik üres részére. Amikor hármásban maradtak, Chad belevágott. – Apámnak van egy munkatársa, aki három fagyasztott embrió – három testvér – birtokába került. Gondolta... esetleg érdekelhet benneteket.

Brooke és Peter akkor már évek óta próbálkoztak. A család biztosan ledöbbsent volna, ha megtudja, hogy nem sikerül összehozniuk a babát. Lefoglalta őket a karrierjük, ezért aztán mindenki azt hitte, hogy még nem gondolkodnak a családalapításon. Chaden és az apján kívül senki sem tudott arról, hogy sikertelenül próbálkoznak a teherbeeséssel.

A Luke diplomaosztója előtti hetekben néhányszor találkoztak Chaddel. Úgy tervezték, először a legkevésbé invazív lépésekkel próbálkoznak, aztán ha nem járnak sikerrel, továbblépnek a lombikprogram irányába. Csakhogy volt egy kis gond. Peter eredménye alapján eléggé borúsak voltak a kilátásaik.

Brooke még most is emlékezett rá, mekkorát dobant a szíve, amikor Chad halkán közölte velük a hírt. Fagyasztott embriók? Ilyen egyiküknek sem jutott az eszébe. Peter szólalt meg először.

– Úgy érted, hogy valaki másnak a lefagyasztott embrióit...

– Ültessük be Brooke-nak – fejezte be a mondatot Chad rezzenéstelen arccal. – Még csak néhány ilyen eset volt, de viszonylag jók az eredményességi mutatók.

Brooke sem azelőtt, sem azután soha nem vett részt ennél szürreálisabb beszélgetésben. Chad elmagyarázta, hogy egy portlandi párnak sikeresen lombikbabája született. Csakhogy a szülés annyira komplikált volt, hogy a pár úgy döntött: több gyermeket nem vállalnak. Volt viszont egy kis gond.

Maradt még három lefagyasztott embrió.

Apró, jégre tett kis lelkek. Ez a házaspár nem tudta volna elképzelni, hogy kidobják őket.

– Mint tudjátok, az embriók egészen kicsi babák. – Chad komolyan nézett rájuk. – Én legalábbis ebben hiszek. – Szünetet tartott. – Apám szólt, hogy kérdezzelek meg benneteket. Ha nem érdekel, keresünk valaki mást.

– És a portlandi házaspár lemondott a jogairól? – Peter előredőlt, és Chad szemébe nézett. – Vannak egyáltalán megfelelő papírok az ilyesmihez?

Chad bólintott.

– Új eljárás, de igen. A portlandi pár hivatalosan lemondott az embriókhoz fűződő jogairól, és átruházta egy oregoni orvosra. Ez öt évvel ezelőtt történt. A babák azóta egy fagyasztótartályban vannak.

– És még életképesek? – nézett rá kételkedően Peter. – Ilyen sokáig megmaradnak a lefagyasztott embriók?

– Az eddigi kutatások azt sugallják, hogy igen. – Chad megvonta a vállát. – Néhány hete ez az orvos találkozott apámmal egy konferencián. Szinte el is feledkezett a három embrióról, amíg szóba nem elegyedtek. Megtudta, hogy apa és én meddőségi rendelést végzünk. – Chad nagy levegőt vett. – Átruházta az embriókat a klinikánkra, hogy mi keresünk szülőket nekik.

– És hogy működne ez a mi esetünkben? – csóválta a fejét Peter. – A babák már a klinikátok birtokában vannak.

– Ez csak ideiglenes intézkedés. Átruházzuk rátok a jogokat, Peter... ha érdekel a dolog. – Chad nagy levegőt vett. – Gyakorlatilag olyan, mint az ingóság átruházása. A beültetéskor kell aláírni a papírokat. – Arckifejezése elsötétült. – Azt viszont tudnotok kell, hogy a portlandi pár teljes titoktartást kért.

Nyilván tisztában voltak vele, mennyire ritka az embrió-örökbefogadás, és milyen felhajtást csaphat a média egy

ilyen ügy körül. – A gyermeknek vagy gyermekeknek nyilván elmondhatjátok majd, és a közeli családtagoknak is. De egyébként a részleteket nem teregethetitek ki. Ha kisbaba születik az embriókból, nem lesz engedélye a vér szerinti szülei megkeresésére, és a vér szerinti szülők vállalták, hogy soha nem fogják keresni az így születendő gyermekeiket.

Akkoriban nem tűnt túl nagy árnak a titoktartás. Peter és Brooke megígérték, hogy átbeszélük a dolgot, és visszazólnak Chadnek. De végül is nem nagyon volt miről beszélniük. Ha Brooke beszedi a megfelelő hormonkészítményeket, és megengedi, hogy Chad apja – Dr. Daniels – műtéti úton beültesse a három embriót, Brooke néhány hónapon belül terhes lehet.

Pontosan így is történt.

Dr. Daniels beültette mindhárom embriót Brooke méhében, és mielőtt még elmagyarázhatták volna a helyzetet a családjuknak, Brooke állapotos lett. Nem három babával, csak egygel. Egy drága gyermekkel.

Utána, amikor minden ismerősük gratulált a terhességhez, kinosnak tűnt volna arról beszélni, hogyan került oda a baba. Soha senki nem is hallott még embrió-örökbefogadásról. Miért keltenének aggodalmat a családtagjaikban? A házaspár óhaját is tiszteletben akarták tartani, így aztán döntöttek. Inkább megtartják a részleteket maguknak. Úgy biztosan nem szegik meg az egyezményt.

Egyébként is könnyű volt elhinni, hogy tényleg Brooke-é a kisbaba. Végére is őbenne növekedett. Amikor rugdosott, Brooke érezte a kis lábacskákat, és hétről hétre látta növekedni a hasát. Mi lehetett volna ennél valószínűsőbb?

Amikor megtudták, hogy kislány, a legnyilvánvalóbb nevet választották neki.

Madison. Isten ajándéka. Csak így lehetett megmagyarázni, hogyan lett Brooke meddő nőből ilyen hamar édesanya.

El akarták mondani Maddie-nek, de tényleg. A legtöbb napon azonban könnyebb volt továbbvinni a hazugságot, úgy tenni, mintha Maddie az ő vérük lenne. Elvégre hasonlított is rájuk, Brooke pedig még a terhességi csikokkal is tudta bizonyítani anyaságát.

Két évvel később Hayley meglepetésként jött. Természetes úton fogant. Dr. Daniels azt mondta nekik, hogy embrió-örökbefogadás után néha előfordul, hogy a nő teste képessé válik a fogásra. Brooke és Peter egyszerűen csodaként tekintettek második gyermekükre. Egy újabb ajándékként Istentől.

Valahogy mégis eltávolodtak Tőle. Túlságosan elfoglaltak lettek, és túlságosan tudományosan gondolkoztak. Meglettek a gyerekek, akiket annyira akartak, és Isten valahogy kiszorult az életükből. Csak miután Hayley beleesett a medencébe azon a szülinapi bulin, akkor találtak vissza ahhoz a hithez, ahonnan elindultak.

De akkor sem mondták el Maddie-nek az igazat.

Felcsendült a „Pomp and Circumstance” ismerős dallama, és az emlékek elhalványultak. Brooke idősebb lányát nézte. Maddie igent fog mondani Connornak, ha a fiú holnap megkéri a kezét. Hamarosan férjhez megy. Ami azt jelenti, hogy valószínűleg egy nap neki is gyermekei születnek. Akkor pedig *muszáj* lesz megtudnia az igazságot.

Kérlek, ne gyűlölj meg, kislányom! Istenem, kérlek, segíts neki, nehogy meggyűlöljön!

Már huszonnégy év telt el, de Brooke-nak még mindig fogalma sem volt arról, hogyan közöljék a hírt Maddie-vel. Hogy mondhatná el a lányának, akit ő hozott a világra, hogy vér szerinti szülei Oregonban élnek? Hogy sem a Baxter, sem a West családnak nem tagja, pedig egész életében azt hitte?

És hogy minden, amit saját életével kapcsolatban igaznak hitt, valójában hazugság?

Rettenetes, mindent felemésztő hazugság.